

ΙΣ | ΧΣ
—|—
ΝΙ | ΚΑ

ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ
ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

(Αποκαλυπτικός Διάλογος Ὁρθοδόξου Πίστεως)

**«Ἀγώνος οὖν χρειαῖς μεγάλου»
(M. Bas. PG 31, 1540)**

«Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε» (Ματθ. ζ', 7)

**«Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια
ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάνν. η', 32)**

ΑΘΗΝΑΙ 1992

ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ

ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος;

Χριστιανικός Ὁρθόδοξος διάλογος πρός ἐπίλυσιν ἀποριῶν καί ὠφέλειαν ψυχῶν

α'. Ἡ σημασία μιᾶς ἐπισκέψεως

1. ΕΡ. Αὐτές τίς ἡμέρες ἐπισκέπτεται τό Ἅγιον Ὄρος καί τήν Κρήτην ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος. Ποία εἶναι ἡ σημασία αὐτῶν τῶν ἐπισκέψεων;

ΑΠ. Ἡ σημασία τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν εἶναι δυστυχῶς ἀρνητική, τόσον διά τήν Ὁρθοδοξίαν, ὅσον καί διά τήν Ἑλλάδα.

2. ΕΡ. Γιατί τό λέτε αὐτό;

ΑΠ. Διότι ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ἐνῶ φέρει ὄνομα καί σχῆμα Ὁρθόδοξου, ἀληθῶς δέν εἶναι ὀρθόδοξος, ἀλλά αἰρετικός!

3. ΕΡ. Αἰρετικός ὁ Πατριάρχης; Εἶναι δυνατόν;

ΑΠ. Ἡ ἐρώτησις αὐτή ἔχει δύο μέρη. Τό πρῶτον μέρος εἶναι, ἂν εἶναι δυνατόν νά εἶναι αἰρετικός ἕνας Πατριάρχης. Τό δεύτερον, ἂν εἶναι αἰρετικός ὁ σημερινός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος.

Στό πρῶτον μέρος ἀπάντησιν δίδει ἡ Ἱστορία, πού λέγει ὅτι, ὄχι ἕνας, ἀλλά πολλοί Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ὑπῆρξαν αἰρετικοί. Μεταξύ αὐτῶν ἀναφέρομεν τόν Μακεδόνη, πού κατεδίκασεν ἡ Β' Οἰκουμενική Σύνοδος, τόν Νεστόριον, πού κατεδίκασεν ἡ Γ' Οἰκουμενική Σύνοδος, τόν Ἄνθιμον, πού κατεδίκασαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τούς μονοθελήτας πατριάρχας, πού κατεδίκασεν ἡ ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος καί τούς εἰκονομάχους τοιούτους, πού κατεδίκασεν ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος. Ἀπό τούς κατόπιν ἐπιβάλλεται νά ἀναφερθῇ ἐδῶ ὁ Ἰωάννης Βέκκος, πού ἐδίωξε τούς Ὁρθόδοξους χάριν τῆς αἰρέσεως τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα. Ἀπό δέ τούς νεωτέρους ὁ Μεταξάκης, πού εἰργάσθη διά τήν διάλυσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Ἀθηναγόρας, πού ὑπήγαγε τάς διοικήσεις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί ὁ Δημήτριος, πού ἐπραξε τά ἴδια καί χειρότερα. Τούς αἰρετικούς πατριάρχας οἱ Ἱεροί Κανόνες καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες δέν τούς λέγουν ἀληθινούς πατριάρχας, ἀλλά «ψευδοπατριάρχας» (Ἀγίου Δοσιθέου Ἱεροσολύμων), «ψευδεπισκόπους», «ψευδοδιδασκάλους» (ΙΕ' Κανόνος Α Β Συνόδου) «λύκους» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, PG. 4, 1096) καί ἄλλως. Καί ἐπί πλέον οἱ Ἅγιοι ἐντέλλονται νά ἀποφεύγωμεν τούς τοιούτους, ὄχι μόνον ὅταν εἶναι πατριάρχαι, ἀλλά καί ὅταν ἀκόμη εἶναι Ἀπόστολοι ἢ ἄγγελοι! «Ἄλλά», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «καί ἐάν ἡμεῖς», οἱ Ἀπόστολοι, «ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α', 8).

Τό δεύτερον μέρος τῆς ἐρωτήσεώς σας, ἦτοι ἐάν εἶναι αἰρετικός ὁ κ. Βαρθολομαῖος, θά ἐξετασθῇ εὐθύς ἀμέσως.

6'. Ποῖος εἶναι αἰρετικός;

4. ΕΡ. Ἀληθινά εἶναι αὐτά. Ἐμπορεῖτε ὁμως κατ' ἀρχὴν νά ξεκαθαρίσετε, τὸ ποῖος εἶναι αἰρετικός;

ΑΠ. Εὐκόλος εἶναι ἡ ἀπάντησις, διότι τὸ θέμα αὐτὸ τὸ ἔχουν ξεκαθαρίσει οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, πού πρέπει νά ἀκολουθῶμεν, γιὰ νά εἶμαστε Χριστιανοί. Ὁ Ἅγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μ. Φώτιος λέγει ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι αἰρετικός εἶναι καὶ λέγεται ἐκεῖνος, πού ἐκκλίνει ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν ἔστω καὶ εἰς κάτι μικρόν: «...αἰρετικός ἐστὶ... ὁ μικρόν γοῦν (- βεβαίως) ἐκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως» (Σ.Ι.Κ. Α', 261). Δηλαδή αἰρετικός εἶναι ὁποῖος δέν ἀποδέχεται ὅλα τὰ δόγματα, δηλαδή τὶς ἀλήθειες, τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ ἐκκλίνει ἀπὸ αὐτά καὶ ἐπ' ἐλάχιστον καὶ ἀπορρίπτει ἔστω καὶ κάποιον δόγμα, πού φαίνεται μικρόν. Διότι, ὅπως λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι μικρόν καὶ «τό παρά μικρόν» (Μ. Βασιλείου, Ρ.Γ. 31, 1525—1528). Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶπεν αὐτολέκτως, «ἀμήν γάρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, *ἰῶτα ἐν ἡ μίᾳ κεραίᾳ* οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται» (Ματθ. ε', 18). Ὅποῖος λοιπὸν δέν πιστεύει καὶ δέν ἀκολουθεῖ στὴν δογματικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι αἰρετικός. Ὅποῖος φρονεῖ καὶ κηρύττει τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά, πού διδάσκουν αἱ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι αἰρετικός καὶ ὄχι ἀληθινὸς Χριστιανός. Οἱ τοὺς αἰρετικούς «καλοῦντες Χριστιανούς πολὺ καὶ λίαν πλανῶνται», λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «ὡς μήτε τὰς Γραφὰς ἀνεγνωκότες, μήτε ὅλως εἰδότες τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν ἐν αὐτῷ πίστιν» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 30, 123). Διὰ τοῦτο, αἰρετικός εἶναι καὶ ἐκεῖνος, πού τὸν ἀνεγνωρισμένον αἰρετικόν δέν τὸν καταγγέλλει ὡς αἰρετικόν, ἀλλὰ τὸν θεωρεῖ Χριστιανόν, μέ ἀποτέλεσμα, νά ἀναθεματίζεται καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Οὕτως ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὀρίζει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τὰ ἐξῆς: «Εἴ τις, χριστιανοκατηγορικῆς αἰρέσεως ὄντα τινά, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα, διεκδικεῖ (δηλαδή δικαιώνει καὶ ὑπερασπίζεται), ἀνάθεμα» (Πρακτικῶν Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 13, 400).

Μόνον ἡ Ὁρθοδοξία κατέχει ὅλην τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ ὀρθὴν πίστιν. Ὅτι εὐρίσκεται ἐκτός τῆς Ὁρθοδοξίας δέν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλὰ αἵρεσις, δηλαδή ψεῦδος πλάνης, πού ἐμποδίζει καὶ ἀποκλείει τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐντέλλεται «ἀναθεματισθῆναι πᾶσαν αἵρεσιν» (Α' Κανὼν Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), καὶ «ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα» (Πρακτικῶν Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ 13, 397). Κυριώτεροι δὲ αἵρέσεις, παλαιότεροι καὶ νεώτεροι, εἶναι ὁ Ἀρειανισμὸς, ἡ Πνευματομαχία, ὁ Νεστοριανισμὸς, ὁ Μονοφυσιτισμὸς, ὁ Μονοθελητισμὸς, ἡ Εἰκονομαχία, πού κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὰς ἐπτὰ Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὀνομαστικῶς, ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς, πού κατεδικάσθησαν ἀπὸ Ὁρθοδόξους πάλιν Συνόδους οἰκουμενικοῦ κύρους, καὶ ὁ σημερινὸς Οἰκουμενισμὸς, πού διδάσκει ὅλας τὰς αἵρέσεις ὡς ἀντίχριστος παναἵρεσις!

γ. Τά φιλόανθρωπα ανάθεματα!

5. ΕΡ. Προηγουμένως ώμιλήσατε γιά ανάθεματα. Τί σημαίνει ανάθεμα; Μήπως, όπως λέγουν μερικοί, αποτελεί τουτο έκδήλωσιν σκληρότητος ή έλλείψεως αγάπης;

ΑΠ. Όχι! Αντιθέτως, τό ορθόδοξον ανάθεμα προϋποθέτει και υπηρετεί «τήν αγάπην τής αληθείας» (Β΄ Θεσσαλ. β΄, 10), πού είναι ή μόνη αληθινή και τελεία αγάπη στον κόσμον, δηλαδή ή χριστιανική. Άνάθεμα σημαίνει χωρισμός του ανθρώπου από τον Θεόν και την Έκκλησίαν. Τό ανάθεμα λέγει ή Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος, «ούδεν έτερον έστιν, ή χωρισμός από του Θεου» και από «πάσης» «τής Καθολικής Έκκλησίας», δηλαδή τής Όρθοδόξου (Πρακτικων Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, Μ. 13, 408, 1003).

Πρέπει όμως να τονίσωμεν εδώ αυτό, πού γράφουν οι Όρθόδοξοι Πατριάρχαι τής Ανατολής στην Έγκύκλιόν των του έτους 1848, ότι δηλαδή, πρώτον απομακρύνεται κάποιος από τον Θεόν και την Όρθοδοξίαν μέ την θέλησιν του και την άμετανόητον άμαρτίαν του, και κατόπιν ή Έκκλησία διαπιστώνει και απαγγέλλει τον χωρισμόν αυτόν μέ τό ανάθεμα. Τό ανάθεμα αυτό, πού απαγγέλλεται από την Έκκλησίαν, δέν δηλοΐ σκληρότητα, όπως λέγουν οι άμαθείς, αλλά φιλαλήθειαν και επί πλέον αγάπην αληθείας. Μέ τό ανάθεμα βοηθείται παιδαγωγικώς και αυτός ο αναθεματιζόμενος να μετανοήση, αν θέλη, πρό του θανάτου του και να σωθή. Βοηθοϋνται όμως και οι Όρθόδοξοι πιστοί, τους οποίους περιχαράκωνει, περιφρουρεί και προφυλάσσει από την αίρεσιν, ή οποία είναι «τό έσχατον πτώμα» τής ψυχής, όπως λέγουν οι Πατέρες μέ τον Άγιον Γρηγόριον Νύσσης (Γρηγορίου Νύσσης, ΡG. 44, 504), και οδηγεί εις σκότος και άπώλειαν αώνιον. Έπειδή τό ανάθεμα είναι κορυφαία μορφή αληθινής αγάπης, διά τουτο, ως προελέχθη, επιβάλλεται ο άνθρωπος να αναθεματίζη «πάσαν αίρεσιν» (Α΄ Κανόνος Β΄ Οικουμενικής Συνόδου) και δλους τους αίρετικούς (Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, Μ. 13, 397), εάν θέλη να άσκη «τήν αγάπην τής αληθείας» (Β΄ Θεσσαλ. β΄, 10) και να μή είναι ύποκριτής!

δ. Διατί είναι ο Βαρθολομαΐος αίρετικός

6. ΕΡ. Όρθά και χριστιανικά είναι τά άνωτέρω. Πώς όμως αποδεικνύεται ότι ο κ. Βαρθολομαΐος είναι αίρετικός; Μήπως ή βαρυτάτη αυτή κατηγορία είναι άδικος;

ΑΠ. Μακάρι να ήσαν έτσι τά πράγματα και όσα λέγονται επί αυτού κατά του κ. Βαρθολομαΐου να ήσαν αναληθή. Τότε θα είχομεν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Όρθόδοξον και όχι αίρετικόν, όπως είναι τώρα!

7. ΕΡ. Τί, λοιπόν, φρονεί και πράττει ο κ. Βαρθολομαΐος, πού είναι αντίθετον πρός αυτά, τά όποια λέγει ή Έκκλησία, ώστε να θεωρηται αίρετικός;

ΑΠ. Σε πολλά αντιτίθεται και συγκρούεται ο κ. Βαρθολομαΐος μέ την Έκκλησίαν, και έξ αυτών ως αναφερθοϋν ένδεικτικώς μερικά.

Πρώτον, ένω ή Έκκλησία έντέλλεται μέ τον πρώτον Κανόνα τής Β΄ Οικουμενικής Συνόδου «αναθεματισθηναι (- να αναθεματισθῆ) πάσαν αίρεσιν», ο κ. Βαρθολομαΐος ουδεμίαν σημερινήν αίρεσιν αναθεματίζει! Και έτσι γίνεται παράβατης του νόμου τής Έκκλησίας, μάλιστα επί

θεμάτων πίστεως, καί αντίπαλος τῆς Ὁρθοδοξίας. Πῶς λοιπόν εἶναι δυνατόν νά εἶναι Ὁρθόδοξος;

Δεύτερον, ὡς προελέχθη, σημεριναί αἵρέσεις εἶναι καί ὁ Παπισμός, ὁ Προτεσταντισμός μέ τίς διακλαδώσεις του, ὁ Οἰκουμενισμός καί ὁ Μονοφυσιτισμός. Ποία εἶναι ἡ θέσις τοῦ κ. Βαρθολομαίου ἐναντι τῶν αἱρέσεων τούτων; Ὅχι μόνον δέν τās καταδικάζει καί δέν τās ἀναθεματίζει, ὅπως ἐντέλλεται ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά πράττει καί τό ἐντελῶς ἀντίθετον. Δέχεται δηλαδή τό ψεῦδος, ὅτι αἱ αἵρέσεις αὐταί δέν εἶναι αἵρέσεις, ἀλλά Ἐκκλησίες καί μάλιστα Ἐκκλησίες καί Ὁμολογίες ἀδελφές πρός τήν μόνην ἀληθινήν Ἐκκλησίαν, τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν! Δέχεται πάλιν τό ψεῦδος ὅτι αἱ αἵρέσεις ἔχουν δῆθεν ἀλήθειαν καί Χάριν, πού ὡς αἵρέσεις δέν τās ἔχουν, καί ὅτι χορηγοῦν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν, τήν ὁποίαν δέν ἠμποροῦν νά δώσουν! Πῶς λοιπόν δέν εἶναι αἰρετικός;

Τρίτον, ὁ κ. Βαρθολομαῖος τήν ἀντιεκκλησιαστικήν ἀναγνώρισιν τῶν αἱρέσεων ἐπιδιώκει νά τήν ἐπεκτεῖν καί περαιτέρω καί νά τήν μεταδώσῃ καί εἰς ἄλλους. Ἐπεχείρησε μάλιστα νά ἐμπλέξῃ εἰς τοῦτο καί ἄλλους, «προκαθημένους τῶν κατά τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν», μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Διόδωρον. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα νά ἀναγνωρίσῃ τήν μεγάλην καί ἀντίχριστον αἵρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καί νά ἐνωθῇ μέ τούς Μονοφυσίτας ἀμετανοήτους αἰρετικούς, ὅπως πράττει καί αὐτός, ἀλλά ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τήν προσηκούσαν χριστιανικήν ἀπάντησιν (βλέπε «Ὁρθόδοξος Τύπος», 23.10.1992). Ὅχι μόνον λοιπόν αἰρετικός εἶναι ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ἀλλά καί ζηλωτής προπαγανδιστής ὑπέρ τῆς αἵρέσεως καί κατά τῆς Ὁρθοδοξίας!

Τέταρτον, ἡ Ἐκκλησία ἐντέλλεται διά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νά λέγουν οἱ Χριστιανοί, «ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα». Καί ὁ κ. Βαρθολομαῖος, παρακούων εἰς τήν Ἐκκλησίαν, πράττει τό ἀντίθετον! Ὅχι μόνον δέν ἀναθεματίζει τούς ἀμετανοήτους αἰρετικούς παπικούς, προτεστάντας, μονοφυσίτας, οἰκουμενιστάς καί ἄλλους, ἀλλά καί τούς ἀναγνωρίζει ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας Χριστιανούς, ἀκόμη καί τούς προκαθημένους τῶν αἱρέσεων αἰρεσιάρχας, ὅπως εἶναι ὁ Πάπας τῆς Ρώμης καί ἄλλοι. Τούς θεωρεῖ καί τούς ἀποκαλεῖ ἀντικανονικῶς «ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς», ἐνῶ εἶναι ἐχθροί τοῦ Θεοῦ, τούς ἀναγνωρίζει ἀντορθόδοξως ἀποστολικήν διαδοχήν καί Ἱερωσύνην, πού δέν ἔχουν, ὅπως λέγει ὁ Μ. Βασίλειος (Α' Κανών Μ. Βασιλείου), καί τούς μνημονεύει εἰς τά Δίπτυχα, ὡς νά εἶναι Ὁρθόδοξοι, ἐνῶ εὐρίσκονται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀφωρισμένοι καί ἀναθεματισμένοι αἰρετικοί καί αἰρεσιάρχαι! Δι' αὐτό καί συμπροσεύχεται μέ αὐτούς, ὡς νά ἀνήκουν στήν Ἐκκλησίαν, καίτοι οἱ Ἱ. Κανόνες τό ἀπαγορεύουν.

Πέμπτον, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐπιμένει σ' αὐτές τίς παράνομες σχέσεις του μέ τούς ἀναθεματισμένους αἰρετικούς καί δέν ἀκούει τούς Ἁγίους Πατέρας, πού παραγγέλλουν τό ἀντίθετον. Οὔτε τās Ἁγίας Γραφάς ὑπολογίζει, οὔτε τούς Ἁγίους Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων προσέχει, οὔτε τούς ἄλλους Ἁγίους Πατέρας ἐντρέπεται. Καί συγκεκριμένως, οὔτε π.χ. στόν ἀτλαντα τῆς Ὁρθοδοξίας Ἅγιον Μάρκον Ἐφέσου τόν Εὐγενικόν ὑπακούει, μέ τόν ὁποῖον τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐντέλλεται διά τούς αἰρετικούς παπικούς καί λέγει, φεύγετε αὐτούς, «ὡς φεύγει τις ἀπό ὄφεως»! (Μάρκου Ἐφέσου, Μ. 31 Β', 1323). Οὔτε πάλιν τόν Ἅγιον Κοσμάν τόν Αἰτωλόν ἀκολουθεῖ, πού

λέγει τόν αιρεσιάρχη Πάπαν Ρώμης «άντίχριστον» καί έντέλλεται λέγων, «τόν Πάπαν νά καταρᾶσθε, αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία» τοῦ μεγάλου κακοῦ, πού ἔρχεται στόν κόσμον. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ).

Ἔκτον, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀπειθεῖ στούς Ἁγίους Πατέρας καί ἀκολουθεῖ τούς αἰρετικούς. Ἀκολουθεῖ τόν Μεταξάκη, πού ἄν καί ἦτο καθηρημένος, ἐγένεν ἀντικανονικῶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί εἰργάσθη διά τήν διάλυσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ἀκολουθεῖ τόν αἰρεσιάρχη Ἀθηναγόραν, πού τόν ἔκαμε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ μασόνος Πρόεδρος τότε τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Τροῦμαν. Τόν Ἀθηναγόραν, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε τήν ψευδοάρισιν τοῦ ἀναθέματος τῶν Ἁγίων Πατέρων κατά τῆς παπικῆς αἵρέσεως, πού δέν αἵρεται ποτέ, ἀλλά μένει ἰσχυρόν εἰς τούς αἰῶνας, καί ὑπέταξε τίς ἐκκλησιαστικές διοικήσεις τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν! Ἀκολουθεῖ δέ καί τόν διάδοχον τούτου Δημήτριον, ὁ ὁποῖος ἐπραξε χειρότερα. Ὁ Δημήτριος οὗτος, κατά τόν ἐνθρονιστήριον λόγον του, διεκήρυξε μέ ἀναίδειαν καί διεβεβαίωσεν, ὅτι θά ἀκολουθήσῃ εἰς ὅλα, ὄχι τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά τήν παναιρετικήν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του αἰρεσιάρχου οἰκουμενιστοῦ Ἀθηναγόρου. Τό εἶπε δέ καί τό ἔκαμε, κατά τρόπον, πού τόν ἐξεπέρασε. Διότι ὁ Δημήτριος προχώρησε ἀκόμη καί στίς σατανολατρικές συμπροσευχές μέ τούς παπικούς καί τούς ἄλλους αἰρετικούς, ἀλλά καί μέ τούς ἄλλοθρήσκους, ὡς τούς Ἑβραίους, τούς Βουδδιστάς, ἀκόμη καί τούς πυρολάτρας καί τούς μάγους καί τούς σατανολάτρας, καί μεμονωμένως καί ὁμαδικῶς. Ὅπως π.χ. ἐγένε στήν Ἀσσίζην τῆς Ἰταλίας τό ἔτος 1986 καί στήν Οὐάσιγκτον τό 1990 καί ἄλλοῦ. Τά μεγάλα αὐτά ἁμαρτήματα τοῦ Δημητρίου ἦσαν ἁμαρτήματα καί τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐβοηθοῦσε τόν πρῶτον ὡς ὁ στενότερος συνεργάτης του! Καί ὅπως Ἀθηναγόρας καί Δημήτριος μέ τήν ψευδοάρισιν τοῦ ἀντιπαπικοῦ ἀναθέματος ὑπόκεινται εἰς αὐτό, ἔτσι καί ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὄχι μόνον εἶναι ὁμοίος τῶν αἰρετικός, ἀλλά κεῖται καί αὐτός ὑπό φρικτόν ἀνάθεμα, ἢ μᾶλλον ἀναθέματα!

ε'. Περὶ τοῦ τίτλου «Οἰκουμενικός»

Ἔβδομον, ὁ κ. Βαρθολομαῖος δέν ἔχει φρόνημα Ὁρθοδόξου Πατριάρχου, ἀλλά αἰρετικοῦ. Διά τοῦτο δέχεται νά ὀνομάζεται «Κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνῶ ἐξέπεσεν ἀπό αὐτήν εἰς βάραθρον αἵρέσεως μεγάλης! Δέχεται νά ἀποκαλεῖται «Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνῶ ἕκαστος Πατριάρχης, ἀκόμη καί ὁ Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι Προκαθήμενος τοῦ Πατριαρχείου του καί μόνον αὐτοῦ, καί τοῦτο ἐφ' ὅσον εἶναι Ὁρθόδοξος καί ὄχι αἰρετικός! Ἀρέσκεται νά λέγεται «Ἀρχηγός τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνῶ ὁ Ἀρχηγός τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός, καί εἰς Αὐτόν καί μόνον «τόν τῆς πίστεως Ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν» ὀφείλομεν νά ἀποβλέπωμεν ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καί ἐπίσκοποι, ἔστω καί ἄν εἶναι πατριάρχαι, καί κληρικοί καί ἄλλοι πιστοί, πρὸς σωτηρίαν (Ἐβρ. ἰβ', 2). Ἄλλως πίπτομεν καί ἡμεῖς στήν αἵρεσιν τοῦ κ. Βαρθολομαίου, πρὸς ἀπώλειαν καί «κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. κε', 46).

Ίδου διατί ὁ κ. Βαρθολομαῖος κομπάζει καί ὡς «Οἰκουμενικός Πατριάρχης», καθολικῆς δῆθεν ἀνά τήν οἰκουμένην πατριαρχικῆς ἐξουσίας καί δικαιοδοσίας, δηλαδή ὡς ἄλλος Πάπας, ὅπως τόν δέχεται ἡ αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ καί τόν ἀπορρίπτει ἡ Ὁρθοδοξία. Εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν «οἰκουμενικός» καί «καθολικός» λέγεται πᾶς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ἐπειδή εἶναι Ἐπίσκοπος τῆς «Καθολικῆς» Ἐκκλησίας, δηλαδή τῆς ἀνά τήν γῆν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Συμβόλου τῆς Πίστεως, καί Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, «Δωδεκάβιβλος», Α', 238). Διά τοῦτο ὁ τίτλος «Οἰκουμενικός» ἀπεδίδετο καί στόν Πατριάρχη Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τόν Ε' αἰῶνα, ἀλλά μόνον χάριν φιλοφρονήσεως καί οὐδέποτε μέ τήν οὐσιαστικήν σημασίαν ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Ίδου διατί οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως τόν ἀπέκρουσαν καί δέν τόν χρησιμοποιοῦσαν οὔτε ὡς ἀπλοῦν τίτλον. Ὡς ἀπλοῦς τίτλος καί ὄχι ἐξουσίας ἐχρησιμοποιήθη ἡ λέξις «οἰκουμενικός» πρῶτον μετά τήν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τοὺς Λατίνους παπικούς τό ἔτος 1204. Ἀλλά διεμαρτυρήθησαν δι' αὐτό Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι καί τό κατέκριναν ὡς ἀντιπαραδοσιακόν καί ἀνορθόδοξον (Β. Κ. Στεφανίδου, «Ἐκκλησιαστική Ἱστορία». Ἀθῆναι 1970, σ. 290, 439). Ὁ οἰκουμενιστής ὁμοῦ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος ἐδέχθη νά χρησιμοποιῆται τό «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» μέ τήν αἰρετικήν παπικήν σημασίαν τῆς ἐξουσίας, καί ἀπό αὐτόν παρέλαβε τό κακόν τοῦτο ὁ σημερινός κ. Βαρθολομαῖος.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος θέλει νά λέγεται «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» καί ὄχι ἀπλῶς «Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως», διά δύο κυρίως λόγους. Πρῶτον, ἐπειδή οἱ Τοῦρκοι δέν ἀρέσκονται νά ἀκούεται τό ὄνομα Κωνσταντινούπολις! Καί δεύτερον, καί τό κυριώτερον, διότι θέλει νά εἶναι ὁ μόνος κυρίαρχος Πατριάρχης τῶν Ὁρθοδόξων ὅλης τῆς οἰκουμένης, ὡς ἄλλος Πάπας τῆς Ἀνατολῆς, καί ὅλοι νά ὑποτάσσονται σ' αὐτόν, ὡς οἱ παπικοί εἰς τόν αἰρεσιάρχη Πάπαν των. Ἀλλά ἡ ἀπαίτησις αὐτῆς τῆς οἰκουμενικῆς καί καθολικῆς ἐξουσίας εἶναι ἀμάρτημα μέγα; λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα μέ τόν Ὁρθόδοξον τότε Πάπαν Ρώμης Ἅγιον Γρηγόριον τόν Διάλογον. Ὁ Ἅγιος οὗτος, ὁμιλῶν γύρω στό 500 μ.Χ., «ἔλεγε πρόδρομον τοῦ Ἀντιχρίστου τόν καλούμενον οἰκουμενικόν, ἥτοι τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον», γράφει ὁ Ἅγιος Δοσίθεος Ἱεροσολύμων (Δοσιθέου, «Δωδεκάβιβλος», Ε', 254), καί διά τοῦτο ἀργότερον ὁ Πάπας Ρώμης, πού ἔπεσε σ' αὐτήν τήν μεγάλην αἵρεσιν, ἐκλήθη «ἀντίχριστος» (Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ). Καί ὁ κ. Βαρθολομαῖος λοιπόν, πού θέλει νά εἶναι «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» μέ οἰκουμενικήν ἐξουσίαν, ἀληθῶς δέν εἶναι «οἰκουμενικός», ἀλλά ἀντίχριστος!

Ίδου τί λέγει ἐπ' αὐτῶν καί ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς τό «Πηδάλιον» (σελ. 209). «Τό δέ Οἰκουμενικός, δύω τινά δηλοῖ ἢ γάρ ἐκλαμβάνεται ἀπλῶς ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, δηλαδή ὅτι ἐστίν Ἐπίσκοπος τις ἔχων ἐξουσίαν ἰδικήν καί μοναρχικήν ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, ἢ δηλοῖ πολύ μέρος τῆς οἰκουμένης. Καθ' ὃ καί βασιλεῖς πολλοί, καίτοι μή ὄντες κύριοι ὅλης τῆς οἰκουμένης, λέγονται ὁμοῦ οἰκουμένης Δεσπότες, ὡς ὁ Εὐάγριος ὀνομάζει τόν Ζήνωνα, καθ' ὅσον δηλ. πολύ μέρος τῆς οἰκουμένης ἐξουσιάζουσι. Κατά μὲν τό πρῶτον σημαινόμενον λοιπόν οὐ λέγεται ποτε Οἰκουμενικός ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' οὐδέ ὁ Ρώμης, ἢ ἄλλος τινάς, εἰμὴ μόνος ὁ Χριστός, ὁ τῆς οἰκουμένης ὅλης ἀληθῶς Πατριάρχης, ὃ ἐδόθη πᾶσα

ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς· λέγεται δέ κατὰ τό δεύτερον σημαίνονμενον διά τό πολύ μέρος τῆς οἰκουμένης ἔχειν ὑφ' ἑαυτόν, καί πρὸς τούτοις διά τόν ζῆλον καί τήν πρόνοιαν ὅπου ἔχει εἰς τήν φυλακὴν τῆς πίστεως καί τῶν συνοδικῶν καί πατρικῶν παραδόσεων, ὄχι μόνον ἐν τῇ ἑαυτοῦ Διοικήσει, ἀλλά καί ἐν ταῖς λοιπαῖς. Ὅθεν ἡ ὁμωνυμία τοῦ ὀνόματος τούτου ἐπροξένησε τά σκάνδαλα μεταξύ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Νηστευτοῦ καί τῶν Ρώμης Παπῶν, Πελαγίου λέγω καί Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου. Οὗτοι μὲν γάρ, κατὰ τό πρῶτον σημαίνονμενον ἐκλαμβάνοντες τό, Οἰκουμενικός, ὠνόμαζον τόν τίτλον τοῦτον βλάσφημον, διαβολικόν, καί ἄλλα πολλά· καί ὅτι ὅποιος θέλει νά ὀνομάζεται Οἰκουμενικός, ἐστὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομος (ἐπιστολή Γρηγορίου πρὸς τόν Μαυρίκιον), καί κατὰ τοῦτο ἀλήθευον. Ὁ δέ Νηστευτής καί ὁ Μαυρίκιος καί οἱ καθ' ἑξῆς Πατριάρχαι καί Βασιλεῖς κατὰ τό β' σημαίνονμενον ἐννοοῦντες τόν τίτλον, οὐδέν αὐτοῖς ἔμελε, καί κατὰ τοῦτο ἀλήθευον καί αὐτοί. Δι' ὃ καί ἡ ἐν τῇ Ἁγία Σοφία συστάσα Σύνοδος καθαρῶς λέγει, ὅτι οὐκ ἐστὶν Ἀντίχριστος ὁ καλούμενος Οἰκουμενικός ὡς πλείστου μέρους τῆς οἰκουμένης ὑπάρχων. Πλὴν καί οἱ δύο οὗτοι τίτλοι, οὐχὶ ἀπὸ Κανόνων Συνοδικῶν ἢ Πατρικῶν, ἀλλ' ἀπὸ συνηθείας ἐδόθησαν εἰς τόν Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ὑποσημείωσις αὕτη συνερανίσθη καί ἐξ ἄλλων, μάλιστα δέ ἐκ τῆς Δωδεκαβίβλου τοῦ Δοσιθέου».

στ'. Ἀντίχριστος διωγμός!

Καί *δγδοον*, ὁ κ. Βαρθολομαῖος, διά νά ἐπιβάλη τόν ἑαυτόν του στούς Ὁρθοδόξους ὡς παπικόν «Οἰκουμενικόν Πατριάρχην», χρησιμοποιεῖ κατ' αὐτῶν ἀκόμη καί τόν ἀντίχριστον διωγμόν. Ἦδη ἐντός ὀλίγων μηνῶν ἔχει πληρώσει τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μέ ἀνεπίτρεπτα ζητήματα, πού τά δημιουργεῖ ὁ ἴδιος. Ἐδημιούργησε ζητήματα στό Ἅγιον Ὅρος. Ζητήματα στήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ζητήματα στίς Νέες Χῶρες τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου. Ζητήματα στήν Κρήτη. Ζητήματα στήν Ἐκκλησίαν Ἀλβανίας. Ζητήματα στά Ἱεροσόλυμα. Ζητήματα στήν Αὐστραλίαν. Ζητήματα στήν Ἀμερικήν. Ζητήματα, ζητήματα, ζητήματα, διὰ νά ἐπικρατήσῃ ὡς «Οἰκουμενικός» τύραννος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Δι' αὐτό ἔχει ἀρχίσει ἤδη καί τούς ἀντορθοδόξους καί ἀντιχριστιανικούς διωγμούς του ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος μέ προοπτικήν, νά τούς ἐπεκτείνῃ καί ἄλλοῦ, ὡς οἰκουμενικός διώκτης τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πού ὁμολογοῦν Ὁρθοδοξίαν, ὅπως θέλει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός, καί ἀγωνίζονται «τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως» κατὰ τῆς ἀντιχρίστου αἰρέσεώς του, συμφῶνως πρὸς τόν θεῖον νόμον (Ματθ. ι', 32—33, καί Α' Τιμοθ. στ', 12). Στίς 19.5.1992 (ν.η.) ἐξεδίωξε μοναστικήν Ἀδελφότητα ἀπό τήν Ἱ. Μονήν Παντοκράτορος Ἁγίου Ὁρους καί τήν ἐπομένην ἡμέραν 20.5.1992 στήν ἴδιαν περιοχὴν ἐξεδίωξε τήν μοναστικήν Ἀδελφότητα τῆς Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, κατὰ παράβασιν παντός θεῖου καί ἀνθρωπίνου νόμου! Κατά δέ τήν πρόσφατον ἐπίσκεψίν του στό Ἅγιον Ὅρος, ἐτόλμησε νά ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν ἐκεῖ ὁμολογητῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μοναχῶν, οἱ ὅποιοι τηροῦν τόν θεῖον νόμον καί δέν μνημονεύουν τό ὄνομά του, πράττοντες ὅπως ὀρίζουν οἱ Ἱ. Κανόνες (ΙΕ' Κανόνος Α Β Συνόδου). Καί, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τούς ἐκάλεσε, ἀκουσον — ἀκουσον, τούς ἐκάλεσε παρανόμως καί ἀντιχριστιανικῶς, ἢ νά ὑπο-

ταγοῦν εἰς αὐτόν, ἀρνούμενοι τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἢ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐπειδὴ δῆθεν αὐτὸ εἶναι ἰδικόν του! Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἔχει ἀπειλήσει ἀντιχρίστως καὶ ὀλόκληρον Μονὴν, τὴν Ἱ. Μονὴν Ἐσφιγμένου. Ταῦτα τὰ κατορθώματα τοῦ αἰρετικοῦ κ. Βαρθολομαίου!

Ὁ διώκτης τῶν ὀρθοδόξων κ. Βαρθολομαῖος ἐπικαλεῖται τὴν ἐνότητα, ὄχι ὁμῶς «τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως» τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. δ', 13), ἀλλὰ τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴν ψευδοἐνότητα τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς τῶν Ὁρθοδόξων εἰς αὐτόν, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα Ρώμης. Διὰ τοῦτο ὑβρίζει τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν καὶ τὴν κανονικὴν καὶ θεάρεστον διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματός του ὡς δῆθεν σχίσμα, ὅπως κάμνουν καὶ οἱ παπικοὶ αἰρετικοί. Καί, ἐπὶ πλέον, ἀπειλεῖ ἐπανειλημμένως, ὅτι θὰ διώξη αὐτούς, πού ἐπιμένουν νὰ παραμένουν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, βασιζόμενος εἰς τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴν ὑποστήριξιν πολιτικῶν παραγόντων, πού τὸν βοηθοῦν ἀπὸ ἀγνοίαν ἢ κακὴν καὶ ἀντορθόδοξον σκοπιμότητα!

ζ'. Τὸ χριστιανικὸν χρέος μας

8. ΕΡ. Εἶναι συντριπτικὰ τὰ ἐπιχειρήματα καὶ ἀδιάσειστος ἡ ἀπόδειξις. Ἐκπλήσσομαι! Ἀληθῶς, ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εἶναι αἰρετικός. Καί ὄχι μόνον αἰρετικός... Ἐάν ὁ ἐκκλίνων ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ κατὰ μικρόν εἶναι αἰρετικός, πόσον μᾶλλον αὐτός, πού ἐξέκλινε σχεδόν εἰς ὄλα; Ὁ Πατριάρχης οὗτος δέν εἶναι ἀπλῶς αἰρετικός, ἀλλὰ παναιρετικός. Δι' αὐτὸ ὑποστηρίζεται στὸν διωγμὸν του κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ πολιτικούς παράγοντας τῆς ἀποστασίας, καὶ τίς οἶδε καὶ ἀπὸ ποίας σκοτεινᾶς δυνάμει; Πῶς κατήντησε σ' αὐτὴν τὴν κατάπτωσιν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως; Πῶς κατέπεσε τόσον τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν μεγάλων ἀγώνων πίστεως κατὰ τῶν αἱρέσεων καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τόσων Ἁγίων καὶ σοφῶν ὁμολογητῶν Πατριαρχῶν; Ἀλλὰ ἄλλο τὸ Πατριαρχεῖον ὡς θεῖος θεσμός, καὶ ἄλλο ὁ αἰρετικός Πατριάρχης καὶ οἱ ὁμοιοί του, πού τὸ κατέλαβον καὶ τὸ ἐκμεταλλεύονται ὑπὲρ τῆς αἱρέσεώς των καὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί ἐμεῖς, τί πρέπει νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ βοηθήσωμεν τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ νὰ προφυλάξωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς, ἢ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι κινδυνεύουν ἀπὸ τοὺς λύκους αἰρετικούς, ὅπως τοὺς λέγει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας; (Ματθ. ζ', 15). Τί λέγουν καὶ ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδοξίας;

ΑΠ. Χαίρω διὰ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, πού εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς σωτηρίαν. Οἱ Ὁρθόδοξοὶ ἡμποροῦμεν νὰ γνωρίζωμεν, ποίαν θέσιν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ἐναντι τῶν αἰρετικῶν καὶ μάλιστα τῶν αἰρετικῶν πατριαρχῶν, οἱ ὅποιοι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνοι καὶ κάμνουν στίς ψυχὰς μεγαλύτερον κακόν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τοὺς ὀνομάζει πύλας ἁδοῦ! (Ματθ. ιστ', 18). Καὶ ἡμποροῦμεν, ἐπειδὴ μᾶς διδάσκουν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ μόνοι ἀσφαλεῖς ὁδηγοὶ μας στὴν θρησκευτικὴν ὁδὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν τοῦ μακαρίου παραδείσου. Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἁγίους νὰ μᾶς ὁμιλήσουν, καὶ ἄς τοὺς ἀκούσωμεν μὲ εὐσεβῆ μαθητείαν πιστοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.

«Προσέχετε», μᾶς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ', 15). Ψευδοπροφηταὶ καὶ λύκοι ἀντὶ ποιμένων, εἶναι λοιπὸν καὶ οἱ αἰρετικοὶ πατριάρχαι (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 4, 1096). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐντέλλεται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ: «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ', 10—11). Καὶ πάλιν: «καὶ ἐάν ἡμεῖς» οἱ Ἀπόστολοι, «ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α', 8). Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐξηγεῖ: Ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος, ἀκόμη καὶ πατριάρχης, εἶναι «πονηρὸς» «πίστεως ἔνεκεν», δηλαδὴ αἰρετικὸς, «φευγέ αὐτόν καὶ παραίτησαι», «μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ (εἶναι), ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν (κατελθὼν)» (Χρυσόστομου, ΡG. 63, 231). Δηλαδὴ, μᾶς λέγει ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοί Του καὶ οἱ ἄλλοι Ἅγιοι: Φεύγετε ἀπὸ τὸν κ. Βαρθολομαῖον, διὰ νὰ σωθῆτε, ἄλλως θὰ κολασθῆτε!

«Πᾶς ἄνθρωπος», λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «τό διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφῶς, κολασθήσεται ἐξακολουθήσας ἀπείρω (δηλαδὴ ἀμαθεῖ καὶ πλανημένῳ) ποιμένι καὶ ψευδῇ δόξαν (δοξασίαν) ὡς ἀληθῆ δεξιόμενος» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 214). Καὶ πάλιν: «Ἐάν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρέσβυτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρή (πρέπει) αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτῆριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆται, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 199). Εἰς κόλασιν λοιπὸν πορεύεται ὁ ἀκολουθῶν τὸν αἰρετικὸν κ. Βαρθολομαῖον! Διὰ τοῦτο ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἅγιος Κύριλλος γράφει πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὸν ἐκεῖ αἰρετικὸν Πατριάρχην Νεστόριον: «Ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος, ἀντὶ ποιμένος» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 4, 1096). Οὔτε λοιπὸν κοινωνίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν μὲ τὸν αἰρετικὸν κ. Βαρθολομαῖον, οὔτε νὰ τὸν προσέχωμεν ὡς διδάσκαλον, ἀλλὰ νὰ τὸν θεωρῶμεν λύκον, τοῦ ὁποῦ καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος νὰ ἀποφεύγωμεν, μιμούμενοι τοὺς Ἁγίους. Ὡς π.χ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀντιοχείας Ἅγιον Ἰγνατίον τὸν Θεοφόρον, ὁ ὁποῖος ἔγραφε σχετικῶς προκειμένου περὶ αἰρετικῶν: «Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, ὄντα ἄπιστα, οὐκ ἔδοξέ μοι ἐγγράψαι. Ἀλλὰ μηδὲ γένοιτό μοι αὐτῶν μνημονεύειν, μέχρις οὐ μετανοήσωσιν» (Ἰγνατίου Θεοφόρου ΒΕΠΕΣ, 2, 280).

Ἴδου διατί δέν διώκονται καὶ δέν τιμωροῦνται ἐκεῖνοι πού διακόπτουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ αἰρετικοῦ Πατριάρχου, ὡς ὀρίζει ὁ Κανονικὸς νόμος τῆς Ἐκκλησίας μάλιστα μὲ τὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, πού λέγει πᾶ ἐξῆς: «Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα, παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον (δηλαδὴ Ἐπίσκοπον, ἔστω καὶ Πατριάρχην) κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου τὴν αἵρεσιν δηλονότι δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπὶ ἐκκλησίας διδασκοντος, οἱ τοιοῦτοι, οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπί-

σκοπον κοινωνίας αποτειχίζοντες, αλλά και τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται. Οὐ γάρ ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι» (ΙΕ' Κανόνος Α Β Συνόδου). Δηλαδή, κατὰ τρῶς Ἰ. Κανόνας, οἱ ἀποκόπτοντες καί μὴ μνημονεύοντες τὸν αἰρετικὸν Πατριάρχην, δέν διώκονται, οὔτε τιμωροῦνται, ἀλλά ἀντιθέτως ἐπαινοῦνται ὡς ἀληθινοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Διατί ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐπὶ τοῦ προκειμένου λέγει τὰ ἀντίθετα, διατάσσει τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πού δέν τὸν μνημονεύουν, νά φύγουν ἀπό αὐτό, καί ἐπὶ πλέον ἀπειλεῖ νά διώξη καί αὐτούς καί ἄλλους, ὅπως κάμνουν καί οἱ παπικοὶ αἰρετικοί; Ἐπειδὴ δέν δέχεται τοὺς Ἰ. Κανόνας καί δέν πιστεύει στὴν Ὀρθοδοξίαν, πού αὐτοὶ ὑπερασπίζονται, ἀλλά εἰς τὴν αἵρεσίν του! Κατὰ τοὺς Ἰ. Κανόνας πάλιν αὐτοὶ πού δέν μνημονεύουν τὸν κηρῦσσοντα αἵρεσιν ἐπίσκοπον δέν κάμνουν σχίσμα, ἀλλά ἀντιθέτως αὐτοὶ εἶναι, πού σπουδάζουν καί ἀγωνίζονται νά σώσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ σχίσματα καί μερισμούς, τὰ ὅποια κάμνουν οἱ αἰρετικοὶ τύπου κ. Βαρθολομαίου μέ τὴν αἵρεσίν των! Διατί καί ἐπ' αὐτοῦ ὁ κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ ὁμόφρονές του λέγουν πάλιν τὰ ἀντίθετα καί συκοφαντοῦν τοὺς Ὀρθοδόξους, πού ἐφαρμόζουν τοὺς Ἰ. Κανόνας, ὡς δῆθεν σχισματικούς, ὡς δῆθεν εὐρισκομένους ἐκτός Ἐκκλησίας καί ἄλλως; Διότι ὁ κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ ὑποτακτικοὶ του δέν τηροῦν τοὺς Ἰ. Κανόνας, ἀλλά τοὺς καταπατοῦν, χάριν τῆς αἰρέσεώς των. Αὐτοὶ δέν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἔνωσιν καί ἐνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς παναιρέσεώς των, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν ψευδῶς ἐνότητα καί ἔνωσιν! Καί κάμνουν ταῦτα, διότι δέν εἶναι ἀληθινοὶ Ἐπίσκοποι, ἀλλά ψευδεπίσκοποι καί ψευδοπατριάρχαι, ὅπως γράφει καί ὁ Ἅγιος Δοσίθεος Ἱεροσολύμων. Δέν εἶναι ἀληθινοὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ψευδοδιδάσκαλοι καί ψευδοπροφήται, ὅπως λέγει ὁ Θεός! Δέν εἶναι ἀληθινοὶ ποιμένες τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀλλά ψευδοποιμένες καί λύκοι, ὅπως λέγει πάλιν ὁ Χριστός (Ματθ. γ, 15). Δέν ἀποδεικνύεται, λοιπόν, ὁ κ. Βαρθολομαῖος μέ τὴν αἵρεσίν του καί τὰ ἄνομα ἔργα του ψευδοπατριάρχης καί ψευδοδιδάσκαλος καί λύκος ἀντί ποιμένος;

9. ΕΡ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια καί ὄχι τὰ ἄλλα, τὰ ψεύδη, μέ τὰ ὅποια μᾶς ζαλίζει ἡ ἀδίστακτος προπαγάνδα τῶν αἰρετικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτικῶν.

ΑΠ. Ἀποδεικνύεται χωρὶς ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος κηρῦσσει αἵρεσιν, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Συνόδων καί Πατέρων κατεγνωσμένην, «δημοσία», «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καί «ἐπ' ἐκκλησίας», καί εἶναι αἰρετικός. Καί, ὡς αἰρετικὸς Πατριάρχης, ὑπάγεται βεβαίως στὴν κατηγορίαν τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται ἀπὸ τὸν θεῖον λόγον, προβατόσχημοι λύκοι (Ματθ. ζ, 15), «λύκοι βαρεῖς» «μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πράξ. κ', 29), «οἵτινες ἔρχονται πρὸς» ἡμᾶς «ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ, 15), «ὑποκριταί», «ἠδῆγοὶ τυφλοί», οἵτινες κλείουσι «τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. κγ', 14, 15, 16), «πύλαι ἄδου» (Ματθ. ιστ, 18), διότι καί «πύλας ἄδου ὁ θεῖος λόγος ἐκάλεσε καί τὰς τῶν αἰρέσεων βλασφημίας», ὡς καί «πάντας ἐκείνους τοὺς λυμεῶνας» αἰρετικούς (Συμεῶνος Θεσσαλονίκης, ΡΓ. 155, 124).

Διά τοῦτο ὁ Ἀπόστολος παραγγέλει καί τονίζει: «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχῆ δικαιοσύνη καί ἀνομία; Τίς δέ κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; Τίς δέ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου; Τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; Ὑμεῖς γάρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός». «Διό ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καί ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καὶ ἐγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καί ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καί θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (Β' Κορ. στ', 14—17).

η'. Δύο τελευταῖαι ἀπορίαι

10. ΕΡ. Ἔχω ὁμοίως καί μίαν, ἄλλην ἀπορίαν. Ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες, ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶπε κατὰ τῶν «ζηλωτῶν» τοῦ Ἁγίου Ὅρους, πού διέκοψαν τὸ μνημόσυόν του, ἐπειδὴ εἶναι αἰρετικός, τὸ ἐξῆς ἐπιχείρημα: «Μπορεῖ σέ μιά οἰκογένεια νά μὴ ἀκούνε τὰ παιδιὰ τὸν πατέρα;» Πῶς τὸ κρίνετε αὐτό;

ΑΠ. Αὐτό, πού εἶπεν ὁ κ. Βαρθολομαῖος, στρέφεται ἐναντίον του! Καί λογικῶς ἀκόμη νά τὸ πάρωμεν, εἶναι δυνατόν ἓνας πατέρας, νά εἶπη εἰς τὴν θυγατέρα του νά γίνῃ πόρνη, ἢ στὸν υἱόν του νά γίνῃ ληστής; Πρέπει νά τὸν ἀκούσουν αὐτὸν τὰ παιδιὰ του; Βεβαίως, ὄχι! Διότι αὐτὸς δέν εἶναι ἀληθινὸς πατέρας, ἀλλὰ ψευδοπατέρας καί ἐχθρός. Καί ὁ κ. Βαρθολομαῖος δέν λέγει στοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, νά πορνεύουν πνευματικῶς δεχόμενοι τὴν αἵρεσίν του; Διότι καί «πόρνη» λέγεται ἡ αἵρεσις ἀπὸ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας (Γρηγορίου Νύσσης, ΡG. 46, 548). Δέν ἀπαιτεῖ πάλιν νά κοινωνοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι καί νά ὑποτάσσωνται στὸν αἰρετικὸν καί αἰρεσιάρχη ἐπίσκοπον καί πατριάρχη, πού λέγονται, ὄχι μόνον «πύλαι ἄδου», ἀλλὰ καί λησταί; «Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας (δηλαδὴ διὰ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὀρθοδοξίας) εἰς τὴν αὐλήν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων (στὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον) ἀλλαχόθεν (δηλαδὴ διὰ τῆς αἵρέσεως καί τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας), ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καί ληστής», λέγει ὁ Χριστὸς (Ἰωάν. ι', 1).

Ἀπεδείχθη, λοιπόν, ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος, πού ἀπαιτεῖ νά τὸν ἀναγνωρίζουν καί νά τὸν ὑπακούουν ὡς πατέρα καί μάλιστα καθολικὸν καί οἰκουμενικὸν, ὅπως ὁ ὁμοῖός του αἰρεσιάρχης Πάπας, δέν εἶναι ἀληθινὸς πατέρας. Αὐτὸς εἶναι, ὄχι μόνον ψευδεπίσκοπος καί ψευδοπατριάρχης καί ψευδοδιδάσκαλος, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἀλλ' εἶναι καί ψευδώνυμος πνευματικὸς πατέρας, δηλαδὴ ψευδοπατέρας καί ἐχθρός καί πνευματικὸς «ληστής», πού φονεύει τὰς ψυχὰς αὐτῶν πού τὸν ἀκολουθοῦν. Δέν διελάλησε τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ Μητροπολίτης τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως Περγάμου Ἰωάννης τὴν βλάσφημον ἀπιστίαν, ὅτι δῆθεν «παρῆλθεν πλέον ἢ ἐποχὴ τῆς ναρκισσευομένης Ὀρθοδοξίας»; («Ἐκκλησία», 1.5.1988, σελ. 267). Ἴδού διατί ὅλους αὐτοὺς ὀφείλουν οἱ Χριστιανοὶ νά τοὺς ἀποφεύγουν, τηροῦντες τὸν σχετικὸν θεῖον νόμον, διὰ νά σωθοῦν. Ἄλλως ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀντιχριστοὺς Ἑβραίους καί ἀκούουν μαζί των ἀπὸ τὸν Χριστὸν τὸν ἐξῆς φοβερὸν καταδικαστικὸν λόγον: «Ὡστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοὶ ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς Προφήτας!» (Ματθ. κ', 31). Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, πού ζητεῖ ὑπακοὴν υἱοῦ πρὸς πατέρα, δέν ὑπακούει εἰς τὸν «ἐν τοῖς οὐρανοῖς» Πατέρα πάντων τῶν ἀνθρώπων Θεόν (Ματθ. στ', 9), οὐδέ εἰς τοὺς Ἁγίους

Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τούς ἄλλους Ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδοξίας, καί διά τοῦτο εἶναι αἰρετικός, καί αἰρετικοί γίνονται, ὅσοι ὑπακούουν εἰς αὐτόν.

Διά ταῦτα, ὁ Πατήρ ἡμῶν Θεός καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μᾶς παραγγέλλουν μέ τόν Ἅγιον Μάρκον Ἐφέσου τόν Εὐγενικόν καί μᾶς λέγουν: Φεύγετε τούς αἰρετικούς τούτους «ὡς φεύγει τις ἀπό ὄφρα», διά νά σωθῆτε! (Μάρκου Ἐφέσου, Μ. 31 Β', 1323).

11. ΕΡ. Εἶναι τοῦτο ἀρκετόν;

ΑΠ. Τοῦτο εἶναι μέν ἀπαραίτητον, ἀλλά δέν εἶναι ἀρκετόν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐντέλλεται, «μηδεῖς τό ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλά τό τοῦ ἑτέρου ἕκαστος» (Α' Κορ. ι', 24). Ὁ πιστός, δηλαδή, δέν πρέπει νά φροντίζει μόνον διά τήν ἰδικήν του σωτηρίαν, ἀλλά καί διά τήν σωτηρίαν τοῦ «πλησίον» του, τοῦ ἐγγύς καί τοῦ μακράν. Διά τοῦτο ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τούς Ἀποστόλους, «μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. κη', 19). Μή νομίσητε δέ ὅτι ἡ ἐντολή αὐτή ἰσχύει μόνον διά τούς Ἀποστόλους. Ἰσχύει διά τόν καθένα. Ὁ Μ. Βασίλειος τονίζει, ὅτι «πᾶς φιλόθεος ἄνθρωπος πρός διδασκαλίαν αὐτεπάγγελτος» (Μ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ, 55, 354). Ὁ δέ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει, ὅτι καί ὁ «μαθητοῦ τάξιν ἐπέχων» «χρεωστῆ παρρησιάζεσθαι τήν ἀλήθειαν καί ἐλευθεροστομεῖν» (Θεοδώρου Στουδίτου, ΡG. 99, 1120), διότι «καιρός τοῦ λαλεῖν, ἀλλ' οὐ τοῦ σιγᾶν ἐστὶ τῷ ὁπωσοῦν δυναμένω, ἐπειδάν τις αἵρεσις ἐνίσταται καθυλακτοῦσα τῆς ἀληθείας» (τοῦ αὐτοῦ, ΡG, 99, 328). Σήμερον λοιπόν, πού ὄχι μόνον μία αἵρεσις, ἀλλά ὅλαι αἱ αἵρέσεις ἠνωμένοι εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τήν ὁποίαν κηρύσσει ὁ κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ ὅμοιοί του, πολεμεῖ «καθυλακτοῦσα τῆς ἀληθείας» τῆς πίστεως τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ἐπιτακτικός καιρός τοῦ λαλεῖν καί οὐ τοῦ σιγᾶν! Ὁ καθένας, πού θέλει τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν του, πρέπει νά ριφθῆ εἰς «τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως» (Α' Τιμοθ. στ', 12), ἔχων ὑπ' ὄψιν του καί τήν θείαν προσταγήν, «ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι περί τῆς ἀληθείας καί Κύριος ὁ Θεός πολεμήσει ὑπέρ σου» (Σοφ. Σειρ. δ', 28).

Ἐξυπακούεται δέ, ὅτι πρός τό λαλεῖν διά τοῦ στόματος ἐξισοῦται καί ἡ διά τοῦ τύπου ἐκδοσις διαφόρων βιβλίων, φυλλαδίων κ.λπ., ὡς καί ἡ καθ' ὁλονδήποτε τρόπον ἀναπαραγωγή τούτων (ἀνατύπωσις, φωτοτυπία κλπ.). Ἄλλά καί ἡ διανομή των, ὅσον τό δυνατόν περισσότερο καί εἰς ὅσον τό δυνατόν περισσοτέρους, διά νά πληροφορηθοῦν ὅλοι τό τί συμβαίνει καί νά λάβουν τά μέτρα των. Μέ αὐτόν τόν τρόπον θά διαλυθῆ ἡ πυκνή ὁμίχλη τῆς ὑπέρ τοῦ κ. Βαρθολομαίου καί τῶν ἄλλων αἰρετικῶν αἰρετικῆς προπαγάνδας, καί θά λάμψη ὁ ἥλιος τῆς ἀληθείας, πρός σωτηρίαν ψυχῶν.

Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, γρηγορεῖτε!
«Ἀπαραίτητος ἀγῶν ἐπὶ θύρας ἐστίν»
(Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου).

Ἀθῆναι Νοέμβριος 1992
ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΔΙΚΟΣ

Ο κ. Βαρθολομαῖος δέν εἶναι μόνον αἰρετικός. Ὅπως ὅλοι οἱ αἰρετικοί, εἶναι καί ἀδικός. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν γνωστήν συμπεριφοράν του ἐναντίον τῶν Μοναχῶν τῆς Σκήτης Προφήτου Ἡλιοῦ, καί ἀπό τά ἐξῆς: Εἰς τό Ἅγιον Ὄρος «*κάλεσε τοὺς ζηλωτές μοναχοὺς πού ἐγκαταβιοῦν στήν Ἀθωνική Πολιτεία — ὑπολογίζονται γύρω στοὺς τριακόσιους — εἰς μετάνοιαν καί ἀνάνηψιν*» καί στήν περίπτωσιν πού ἀρνηθοῦν κάτι τέτοιο «*νά ἀπέλθουν ἐκτός Ἁγίου Ὄρους, διότι αὐτό εἶναι ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί δέν ἔχουν θέσιν εἰς αὐτό οἱ τά ἐναντία πρὸς αὐτό φρονοῦντες*» («*ΤΑ ΝΕΑ*», 9.11.1992). «*Ἡ μέ μνημονεύετε ἢ φεύγετε ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος. Τό τελεσίγραφο αὐτό ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ζηλωτές μοναχοὺς τοῦ Ὄρους ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, λίγο πρὶν ἀπό τήν ἀναχώρησίν του γιά τήν Κρήτη*». («*ΕΘΝΟΣ*», 9.11.1992). Ἀκόμη ἔθεσε τό «*ρητορικό ἐρώτημα*»: «*μπορεῖ σέ μιὰ οἰκογένεια τά παιδιὰ νά διαφωνοῦν μέ τόν πατέρα, τόν ἀρχηγό τῆς οἰκογένειας;*» («*ΕΘΝΟΣ*» 7.11.1992).

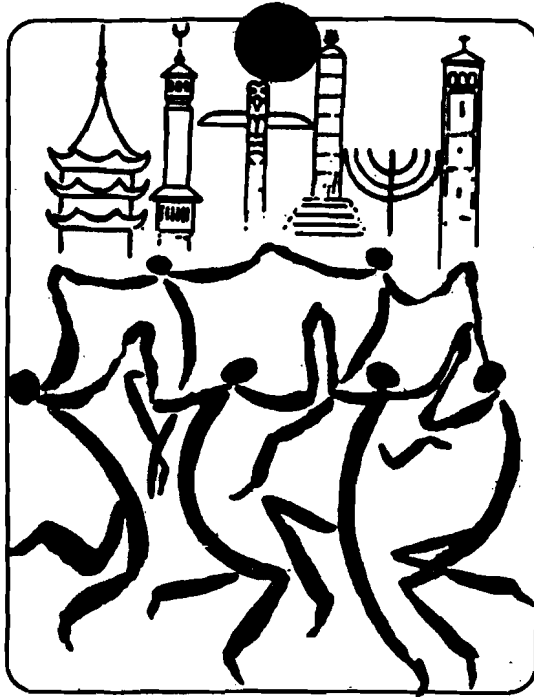
Σχόλια

«Πολύ καί λίαν πλανᾶται» ὁ κ. Βαρθολομαῖος, λέγων τά ἀνωτέρω καί ἂν νομίζη ὅτι θά περάσῃ ὁ διωγμός τῶν Ὀρθόδοξων Ἀγιορειτῶν, τόν ὁποῖον ἐτοιμάζει ἐν πνεύματι αἰρετικῆς ἀδικίας. *Πρῶτον*, διότι «*εἰς μετάνοιαν καί ἀνάνηψιν*» καλεῖται ὁ ἴδιος, πού εἶναι ἀδικός καί αἰρετικός, καί ὄχι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀγιορεῖται. *Δεύτερον*, διότι, ὅπως ἕνας «*πατέρας*» δέν ἠμπορεῖ νά ἔχη ἀξίωσιν ὑπακοῆς ἀπό τόν υἱόν του, ὅταν τόν ἐξωθῇ εἰς τήν ληστείαν, οὔτε ἀπό τήν θυγατέρα του ὅταν τήν προάγῃ εἰς τήν πορνείαν, οὕτω καί ὁ «*πνευματικός πατέρας*», δέν ἠμπορεῖ νά ἔχη ἀξίωσιν ὑπακοῆς, ὅταν εἶναι λύκος ἀντί ποιμένος καί προάγῃ εἰς τήν αἵρεσιν, πού εἶναι ἡ χειροτέρα μορφή πορνείας. *Τρίτον*, διότι τό Ἅγιον Ὄρος δέν εἶναι «*ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*», οὔτε βεβαίως, τσιφλίκι τοῦ κ. Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶν, ἀλλά «*αὐτοδιοίκητον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποῖου ἡ κυριαρχία παραμένει ἀδικός ἐπ' αὐτοῦ*». (Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἀρθρον 105). Ἐπί πᾶσι δέ τούτοις εἶναι «*Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας*». *Τέταρτον*, διότι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀγιορεῖται Πατέρες θά ἀντιδράσουν, α) ὡς οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα μέ τό «*μολών λαβέ*», β) ὡς οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες ἐπί Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, γ) ὡς ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος μέ τό «*Τό δέ τήν πόλιν σοι δοῦναι, οὐτ' ἐμόν ἐστίν, οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γάρ γνώμη πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καί οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν*», καί δ) ὅπως οἱ πατέρες των, ἢ καί οἱ ἴδιοι, τό 1940 μέ τό «*ΟΧΙ*». Μέ τήν διαφοράν ὅτι τώρα, οὔτε Ἐφιάλτης θά ὑπάρξῃ, οὔτε Κερκόπορτα θά εὐρεθῇ ἀνοικτή.

Ταῦτα ἄς ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Βαρθολομαῖος. Νά μή λησμονῇ δέ ποτέ, ὅτι, ὅτι καί ἂν γίνῃ, «*ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται*» (Τιμοθ. 2, β', 9). Ἄν δέ τολμήσῃ, κατά τρόπον ἐνθυμίζοντα τό «*ἤρθαν τά ἀγρια νά διώξουν τά ἡμερα*» καί τό «*φωνάζει ὁ κλέφτης, νά φύγῃ ὁ νοικοκύρης*», νά διώξῃ τοὺς Ὀρθόδοξους ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καί ἀλλαχοῦ, τότε θά ἀντιληφθῇ ἐν τῇ πράξει τί σημαίνει τό «*σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν*» (Πράξεων 26, 14).

ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Ίδου, ποῦ θέλει νά σύρη τούς Ὅρθοδόξους ὁ κ. Βαρθολομαῖος.

Γραμμική παράστασις τῆς ὁμολογουμένης πλέον σατανολατρείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ Παποοικουμενισμοῦ, ἢ Σιωνοπαποοικουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη τὴν 18.12.1987 εἰς τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ «Osservatore Romano», συνοδεύουσα μῆνυμα τοῦ Πάπα ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 1988! Εἰκονίζονται ἄνω κατὰ σειρὰν 1) βουδδιστικὴ παγόδα, 2) μωαμεθανικὸς μιναρές, 3) ἐπιτύμβιος στῦλος φυσικῶν θρησκειῶν, εἰδωλολατρίας κ.λπ., 4) πύργος Ἰνδοϊστικοῦ ναοῦ, 5) ἐβραϊκὴ ἐπτάφωτος λυχνία καὶ 6) χριστιανικὸν κωδωνοστάσιον. Κάτωθι τούτων εἰκονίζεται σατανολατρικὸς πανθρησκειακὸς χορὸς ἰσαριθμῶν ὁπαδῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σκιαζόμενος ἀπὸ τὸν μαῦρον ἥλιον, δηλαδὴ τὸν Διάβολον!. «Ὁ ἔχων ὦτα, ἀκούειν ἀκουέτω» (Ματθ. ια' 15).

(«Foi Transmise. Sainte Tradition», No 48 Janvier 1990, 14).

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ διά τῶν ἁγίων

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΕΦΕΣΟΥ
Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ

Φεύγετε τοὺς παπικούς,
«ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄψεως»!
(Μ. 31· Β'. 1323)

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ ὁ ΑΙΤΩΛΟΣ

«Τὸν Πάπα νὰ καταρῶσθε, διότι αὐτὸς
θὰ εἶναι ἡ αἰτία...»

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΑΙΡΕΣΙΣ διά τοῦ κ. Βαρθολομαίου

Δημήτριος καὶ Βαρθολομαῖος, ἐντὸς τοῦ ἀεροπλάνου, καθ' ὁδὸν πρὸς Η.Π.Α. Δι' αὐτοὺς ὁ αἰρεσιάρχης Πάπας εἶναι «Ἅγιος ἐν Χριστῷ ἀδελφός» καὶ αἱ αἵρέσεις «ἄλλαι Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἢ Ὁμολογία», ὡς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία!

ΕΣΥ

μέ ποιόν εἶσαι; Μέ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ μέ τὴν αἵρεσιν; Μέ τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ μέ τὸν ἀντίχριστον Πάπαν καὶ τὸν «ἀδελφόν» του Βαρθολομαῖον;